

Sent: 12/23 6.52 PM
To: Fat_Kenny1964@outlook.com
From: omumagic13@gmail.com

O facem în seara asta. Pe urmă o să avem nevoie de un loc în care să dormim câteva săptămâni. Eu trebuie să știu, sigur, că ai vorbit serios despre chestia aia. Trimite-mi cifrele. Apoi șterge e-mailul ăsta și eu o să-l șterg pe al tău.

Sunt blocat într-o parcare în Mamadracu, Colorado, viscolul se întetește și-s pe cale să fac ceva irevocabil.

Ah, și Crăciun fericit!

SEARA

7.39 PM

23 decembrie

— Du-te dracu', Bing Crosby.

Darby Thorne parcursese zece kilometri prin Backbone Pass când i se strică ștergătorul de parbriz, iar vocea aceea bas-baritonală tocmai ataca al doilea refren. Era oficial: urma să aibă parte de Crăciunul lui alb. Acum putea să tacă.

Răsuci butonul radioului (nimic altceva decât pâraiture statice) și urmări lama ștergătorului din stânga fluturând ca o încheietură fracturată. Se gândi să tragă pe dreapta și să-l lipească cu bandă adezivă, însă pe autostradă nu exista nicio bandă de urgență – doar rambleuri ca niște ziduri de gheață murdară ce o înghesuiau de-o parte și de alta. Oricum se temea să oprească. Fulgii de zăpadă fuseseră mari și apoși când trecuse în viteză prin Gypsum în urmă cu nouăzeci de minute, dar se făcuseră mai mici și mai grăunțoși când altitudinea crescuse. Acum sclipeau hipnotic în lumina farurilor, un parbriz de stele care se prelungea în viteza luminii.

„Lanțurile obligatorii”, avertiza ultimul semn pe care-l văzuse.

Darby nu avea lanțuri de zăpadă. Cel puțin, nu încă. Era studentă în anul doi la Universitatea Colorado din Boulder, și nu-și planificase să se aventureze în afara campusului mai departe de Ralphie's Thriftway. Își amintea cum se întorsese de acolo luna trecută, amețită de alcool, cu o grămadă de semi-prieteni din cămin, când unul dintre ei o întrebase (fără să-l intereseze prea mult) unde își propusese să meargă în vacanța de Crăciun, iar Darby îi răspunsese fără ocolișuri: ar fi fost nevoie de o minune de la însuși Dumnezeu ca să se-ntoarcă acasă în Utah.

Și se părea că El ascultase, pentru că o binecuvântase pe mama ei cu cancer pancreatic în ultimă fază.

Ea aflase asta ieri.

Dintr-un SMS.

SCÂRȚ-SCÂRȚ. Ștergătorul îndoit lovi din nou geamul, totuși fulgii erau destul de uscați și mașina mergea suficient de repede, astfel că parbrizul rămase curat. Adevărata problemă era depunerea zăpezii pe șosea. Marcajele galbene erau deja ascunse de câțiva centimetri de zăpadă albă proaspătă și Darby simțea cum șasiul Hondei Civic freca la răstimpuri suprafața. Se auzea ca o tuse productivă, de fiecare dată mai rău. La ultima simți cum volanul îi vibrează între degetele încordate. Încă doi centimetri de zăpadă și ar fi rămas blocată acolo, la trei mii de metri deasupra nivelului mării, cu un sfert de rezervor de benzină, fără acoperire telefonică, doar cu gândurile ei neliniștite drept companie.

Și cu vocea metalică a lui Bing Crosby, probabil, care intonă ultima strofă în timp ce Darby sorbi o gură de Red Bull cald.

SCÂRȚ-SCÂRȚ.

Întregul drum fusese așa: o goană încețoșată, sumbră, kilometru după kilometru printre coline și câmpii cu arbuști. Nu avusese timp să oprească. Toată ziua nu mâncase decât ibuprofen. Lăsase veioza aprinsă în camera de cămin, dar nu-și dăduse seama de asta decât după ce ieșise din parcare din Dryden și era prea târziu ca să se mai întoarcă. În gât îi venea acid din stomac. Ascultase piese piratate cu Schoolyard Heroes și My Chemical Romance pe iPod-ul ei (acum mort). Printre panouri publicitare verzi cu reclame șterse la fast-fooduri, Boulder dispăruse în oglinda retrovizoare undeva după-amiază, apoi și orizontul cețos al Denverului cu flota lui de avioane blocate la sol, și în final și micul Gypsum în spatele unei cortine de fulgi de zăpadă.

SCÂRȚ-SCÂRȚ.

Cântecul *Crăciun Alb* al lui Bing Crosby se termină și urmă altă melodie de sărbători. Deja le ascultase pe toate de câte două ori.

10 / TAYLOR ADAMS

Honda se smuci brusc în stânga. Doza de Red Bull i se vărsă în poală. Volanul se înțepeni și Darby se luptă cu el pentru o clipă în care i se strânse stomacul (*ai derapat, ai derapat*) înainte de a recăpăta controlul vehiculului, încă deplasându-se înainte și în sus... dar pierzând viteză. Pierzând tracțiunea.

— Nu, nu, nu...

Apăsă pedala de accelerație.

Cauciucurile *all-season* când aderau, când alunecau pe zăpada noroioasă, săltând mașina în contracții violente. De sub capotă ieșea abur.

— Haide, Blue...

SCÂRȚ-SCÂRȚ.

Își poreclise mașina *Blue* încă din liceu. Acum apăsa accelerația, urmărind reacția senzorului de tracțiune. Jerbe gemene de zăpadă se iviră în oglinda retrovizoare, luminate viu în roșu de lămpile din spate. Se auzi un hârșăit aspru – șasiul lui Blue freca din nou suprafața zăpezii. Mașina se poticnea și aluneca, pe jumătate transformată în barcă acum, și...

SCÂRȚ...

...ștergătorul din stânga plesni și zbură cât colo.

Îi stătu inima în loc.

— Of, *la naiba*.

Acum fulgii se lipeau de partea stângă a parbrizului, depunându-se rapid pe sticla neprotejată. Pierduse prea multă viteză. În câteva secunde, imaginea Drumului Statal 7 se îngustase devenind un tunel, iar fata izbi în volan. Claxonul răsună, neauzit de nimeni.

„Așa mor oamenii”, înțelese Darby înfiorându-se. „În viscol, oamenii rămân blocați în zone rurale și li se termină benzina. Mor înghețați.”

Sorbi din doza de Red Bull, golind-o.

Închise radioul, se aplecă peste locul din dreapta ca să vadă drumul și încercă să-și amintească: care fusese ultima

mașină pe care o zărise azi? Cu câți kilometri în urmă? Fusesse un plug de zăpadă portocaliu, cu literele DTC impriimate pe portieră, care curăța banda din dreapta aruncând un jet de așchii de gheață. Cu cel puțin o oră în urmă. Pe atunci soarele fusese vizibil.

Acum nu mai era decât o lumină cenușie alunecând în spatele creștelor, iar cerul se colora în albastrui întunecat. Brazilii înghețați se transformau în siluete zimțate. Zonele joase deveneau lacuri de umbre. Temperatura fusese de -15 °C conform panoului publicitar al stației Shell de care trecuse cu vreo cincizeci de kilometri în urmă. Acum era probabil mai frig.

Atunci îl văzu: un indicator verde pe jumătate îngropat în zăpadă pe partea dreaptă. Se apropia încet de ea, reflectând luminile farurilor murdare ale Hondei: 365 DE ZILE DE LA ULTIMUL ACCIDENT FATAL.

Calculul era probabil neactualizat de câteva zile din cauza ninsorii, dar tot îl găsi lugubru. Exact un an. Un fel de aniversare sinistră. Îl simți bizar de personal, ca pe o copie de-a ei după pietrele funerare.

Și în spatele lui, un alt indicator.

SPAȚIU DE REFUGIU ÎN FAȚĂ.

* * *

Dacă ai văzut unul, le-ai văzut pe toate.

O singură clădire lungă (centru pentru vizitatori, grupuri sanitare, posibil un magazin mixt sau o cafenea administrată de voluntari), cuibărită printre brazilii loviți de vânt și stâncile crăpate. Un catarg fără steag. O buturugă a unui copac bătrân, semănând cu o tobă. O serie de statui de bronz îngropate până la brâu; artă plătită din banii contribuabililor, onorând vreun doctor sau pionier local. Și o parcare micuță cu câteva mașini – alți șoferi blocați, așteptând sosirea plugurilor.